

ning og gøre den gældende med de til hans Raadighed staaende Midler, at hans Land skal give Afkald paa enhver væbnet Beskyttelse og saaledes i Gerning give Udtryk for Tanken om Freden mellem alle Folk. En ansvarlig Regering vil derimod aldrig turde gøre dette, saa længe Forholdene mellem Folkene endnu er saaledes, at krigeriske Konflagrationer vedblivende kan forekomme. En ansvarlig Regering maa ved sine Forslag og Beslutninger ikke regne med en Verden, som ogsaa den i og for sig holder for attraaværdig, men maa holde sig til Virkeligheden, saaledes som den er. Dertil hører under de nuværende Forhold den Mulighed, at vi maa forsvare vort Land med de til vor Raadighed staaende Magtmidler. Den, som i Tilfælde af et uretfærdigt Angreb giver Afkald paa enhver Modstand og ikke en Gang vil tilkende sit eget Land Retten til Nødværge, formaar vi ikke at følge. En indgaaende Bevisførelse for dette Standpunkts Uholdbarhed synes os formaalsløs og overflødig.“

Budskabet minder derefter om Begebenhederne i 1870—71 og i 1914 og om Svejts' væbnede Neutralitet og dens Betydning, og det fortsætter: „Hvorledes vilde vi have staaet, dersom vi i begge Tilfælde havde erklæret, at vi vilde forblive neutrale, men af principielle Hensyn havde undladt ethvert Grænseforsvar. En endeløs Sum af Elendighed vilde være kommet over vort Folk.“ Det ender med følgende Ord: „Enhver Stat, som overhovedet fortjener dette Navn, har den Opgave at hjælpe sig og sit Folk, saa godt den kan, gennem alle Farer. Den opfylder dermed en ganske selvfølgelig Pligt, ikke alene overfor sig selv, men overfor hele Menneskeheden.“

Saaledes ser altsaa en Mand af international Rang og Betydning som den svejtsiske Udenrigsminister, 5te Folkeforbundsassemblées Præsident, paa dette Spørgmaal. Men det synes jo, at man tror herhjemme at kunne overbyde et Land som Svejts, der alle Dage har været selve Arnestedet for alt mellemfolkeligt Arbejde og for den mellemfolkelige Tankes Vækst.

Jeg vender mig nu igen til den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister lagde under Forhandlingerne om Grønlandssagen en aldeles afgjort

Vægt paa den gode Forstaaelse, paa Samarbejde i Norden. Han mente, at det var et af de allervæsentligste Grundlag for dansk Udenrigspolitik. Heri er jeg ganske enig med den højtærede Udenrigsminister, og jeg ønsker, at den højtærede Udenrigsminister vil gøre ganske det samme Synspunkt gældende lige saa fuldttonende og klart, som han gjorde det den Gang, i den foreliggende Sag.

Den, der har lyttet til den svenske Presse af de forskellige Afskygninger — det er naturligt, at det er den svenske Presse; at den norske Presse beskæftiger sig mindre dermed, ligger i, at Norges Orientering peger mod Vest, medens Sverige er en Østersømagt — den, der har lyttet til den svenske Presse af de mangfoldigste Afskygninger, kan ikke være i Tvivl om den dybtgaaende Bekymring, som dette Forslags Fremsættelse har vakt i Sverige. Der er faldet mange Ord fra forskellige Sider, og der er ikke Tvivl om, at man kunde sammenfatte disse Ord i den ene Tanke, at dette Forslags Virkeliggørelse truer med at gøre København til et nordisk Konstantinopel, til et Urocentrum i Norden i Lighed med det, der findes dernede mod Sydøst.

Ganske tydelig og klar er den Udtalelse, der fremkom fra den daværende svenske Udenrigsminister Marks von Würtemberg i hans Tale i Uppsala, som jeg tidligere har nævnt. Det Afsnit af Talen, som vedrører dette Spørgsmaal, skal jeg tillade mig her at minde om. Den daværende svenske Udenrigsminister sagde, at det var en absolut Nødvendighed at vedligeholde et Forsvar til Opretholdelse af Landets Selvstændighed og Uafhængighed. Der var ganske vist dem, der mente, udtalte Ministeren, at man kunde gaa i Spidsen med en gennemgribende Nedrustning, og at man derved skulde give andre Lande et godt Eksempel og fremme Fredssagen.

Friherre Marks von Würtemberg udtaler derefter: „En saadan Opfattelse er mig ganske og aldeles fremmed. Lande som de nordiske og andre med dem ligestillede Stater i Europa, saasom Belgien, Holland og Svejts, gør efter min Mening Fredssagen en Tjeneste ved at vedligeholde et Forsvar, som er egnet til at afholde mægtige Naboer fra ellers fristende Overgreb. Det er derimod ud fra det almene Fredssynspunkt beklage-